

Čís. 4965.

Podpacht myslivosti v Čechách není zásadně zakázán.

Smlouva o pachtu honby či smlouva společenská. Jako pachtýře honitby lze připustiti i společnost, ovšem pouze se schválením okresního zastupitelstva. Smlouva, již byla za pachtýře nastrčena osoba, s níž pak účastníci dojednali společenskou smlouvu bez úředního povolení, jest nicotnou.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1925, Rv I 445/25.)

Žalobě, již se žalobci domáhali na žalovaném, by jim každému na základě smlouvy ze dne 29. června 1918 vydal honební certifikát ve smyslu zákona ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. pro Čechy, pokud se týče jim podepsal ve smyslu Šu 25 tohoto zákona vyhotovený honební certifikát ohledně myslivosti v honebním obvodu honebního společenstva v K., o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Pravdu má dovolání, pokud vytýká napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci ve smyslu Šu 503 čís. 4 c. ř. s. proto, že smlouvu, již žalovaný jako pachtýř myslivosti podle protokolu ze dne 29. června 1918 dojednal se žalobci a ještě s jinými osobami, nepokládá za neplatnou pokud se týče nicotnou. Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že ona smlouva není smlouvou pachtovní (§ 1090 obč. zák.), nýbrž smlouvou společenskou (§ 1175 obč. zák.), neboť, byť se v protokolu mluvilo o honební společnosti a o její členech a byť i smlouvou práva a povinnosti mezi smluvníky stejně byly rozděleny, jde přece z celého obsahu smlouvy zřejmě na jevo, že účastníkům nešlo o to, by svou práci, pokud se týče i své věci spojily pro společný užitek, při čemž by honební právo vykonával jen žalovaný, ať již sám, nebo s »hosty« ve smyslu Šu 25 zák. o myslivosti, nýbrž výlučně neb alespoň hlavně o to, by právo myslivosti sami vykonávali tak, jak k tomu oprávněn byl žalovaný z pachtovní smlouvy, dojednané s honebním výborem obce K. Plyne to, nehledíc k ostatním ustanovením smlouvy, nejen z bodu 1., kde výslovně jest uvedeno, že honební společnost, jež se má nově utvořiti, se usnesla na tom, že obvod myslivosti K., jenž bude dne 29. června 1918 propachtován, spachtuje a že veškeré povinnosti a práva (rozuměj: plynoucí z pachtu, dojednaného žalovaným jako nastrčeným pachtýřem se strany jedné a honebním výborem se strany druhé) převezme, nýbrž i z bodu 7., podle něhož má přejíti právo, zaručené pachtýři myslivosti podle Šu 25 zák. o mysl. (vydání honebního povolení) na společnost, a zejména z bodu 6. smlouvy, v němž je stanoveno, že výkonu honitby musí býti alespoň dva členové přítomni a třetí o tom musí věděti, neboť z ustanovení toho plyne a právem žalobci to z něho odvozují, že členové společnosti mají samostatné a jen uvedeným způsobem omezené právo od-

střelu zvěře, a že žalovaný proto podle smlouvy jest vázán, vydati pokud se týče podepsati jim »honební certifikáty« ve smyslu Šu 25 cit. zák., potřebné k výkonu honitby ve smyslu nařízení místodržitelství ze dne 22. února 1877, čís. 10 z. zák. pro Čechy. Zda žalobci úmyslně užívají nepřiléhavého slova »certifikát« na místě správného výrazu »honební povolení« proto, že jsou si vědomi, že povinnost k vydání honebního povolení příčí se pojmu »hosta« ve smyslu Šu 25 zák. o mysl. (Boh. čís. 2000), může ponecháno býti stranou. Úplata za ono právo odstřelu jest stanovena v bodu 2. smlouvy, podle něhož členové přispívají stejným dílem na kauci a na pachtovné. Takové úplatné přenechání odstřelu zvěře pachtýřem osobě třetí není v podstatě ničím jiným, než podnájemem honitby, při čemž nezáleží ani na způsobu úplaty ani na tom, že pachtýř stal se také členem »společnosti« (Boh. čís. 2000, 2929).

Ale tím otázka, o kterou jde, není jistě rozřešena, jak mylně domnívá se dovolání, neboť zákon o myslivosti pro Čechy nezapovídá výslovně podpacht myslivosti, jak tomu jest na Moravě (§ 27 zákona ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. pro rok 1914) a ve Slezsku (§ 23 zákona ze dne 13. ledna 1923, čís. 42 z. zák.). Zákon o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. nepřevzal ustanovení Šu 12 nařízení ministerstva vnitra ze dne 15. prosince 1852, čís. 257 ř. zák., jímž prohlášen jest podpacht myslivosti bez povolení politického úřadu za neplatný (sr. § 49 tohoto zákona) a neobsahuje ani jinak výslovného zákazu podpachtu. Z toho dlužno souditi, že zákonodárce nechtěl převzít tento povšechný zákaz, neboť, kdyby byl býval jeho úmysl jiným, byl by zajisté přebral ustanovení, které by podpacht, pokud se týče přenechání práva myslivosti třetím osobám zakazovalo, pokud se týče vázalo je na úřední povolení, a nelze odkazovati ve směru tom na zákony o myslivosti pro Moravu a Slezsko, které pro Čechy neplatí a tedy ani výkladem zákona tam platnosti nabýti nemohou, byť i zákony tyto byly zákony novějšími. Není-li však podpacht honitby výslovně zakázán, jak jest tomu na Moravě a ve Slezsku, platí zásadně ustanovení Šu 1098 obč. zák., podle něhož jest podpacht dovolen, pokud se neděje na újmu vlastníka anebo nebyl výslovně zakázán. To ovšem nemění ničeho na tom, že podpachty myslivosti, ať již skryté, ať zřejmé, stejně jako jinaké smlouvy, jsou nicotné, když se příčí honebnímu nebo vubec nějakému zákonu (§ 879 obč. zák.) a dlužno proto v případech, kde jde o podpacht honitby v Čechách, v každém jednotlivém případě zkoumati, zda jest tu taková závada čili nic. A tu dlužno uznati, že smlouva, o kterou jde, je nicotnou. Podle Šu 23 zákona o myslivosti pro Čechy přísluší dozor nad zákonným provedením ustanovení §§ 2, 4, 6 a 8 až 22, okresnímu výboru (zastupitelství). Z toho plyne, že tu jde o zájmy veřejné a že předpisy, obsažené v oněch paragrafech, nedovolují jiné a odchylné úpravy vůlí stran. K předpisům těm patří také § 16 hon. zák., k němuž dovolání právem poukazuje. Podle tohoto paragrafu není sice zásadně zakázáno, by jako pachtýř nebyla připuštěna společnost, neboť stanoví, že pachtýřem myslivosti může zpravidla býti jednotlivá fysická osoba, a právě z toho plyne logicky, že vyjimečně lze za pachtýře přijati též osobu hromadnou a dokonce i společnost. Ale v takovémto případě nemohl by

rozhodnutí honební výbor v oboru své působnosti, nýbrž bylo by zapotřebí schválení okresního výboru (zastupitelstva), jelikož honební zákon i jinak (§§ 17 a 21) výjimky připouští zpravidla jen za souhlasu okresního výboru (Budw. 6825/A, Dr. Josef Žalud, Jagdgesetz für das Königreich Böhmen, Praha 1908, str. 120). Jestliže tedy žalobci chtěli vykonávat honitbu jako pachtýři, o čemž vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, není pochybnosti, mohli toho docílit jen tím způsobem, že by jako společnost jakožto pachtýři byli vystupovali, ponechavše rozhodnutí o tom, zda za pachtýře budou přijati, příslušnému okresnímu zastupitelstvu. Než žalobci touto přímou a zákonem předepsanou cestou se nedali, nýbrž nastrčili, jak již podotčeno, jednoho účastníka (žalovaného) jako pachtýře a dojednali s ním smlouvu, kterou, kdyby byla uznána za platnou a závaznou, byli by ovšem docílili téhož výsledku bez úředního povolení. Jest zřejmo, že smlouvou touto žalobcové chtěli obejít zákon v uvedeném směru a dlužno proto uznati ji za nicotnou přes to, že jinak podpacht myslivosti v Čechách zásadně a výslovně není zakázán (sr. Budw. 7257, 6825/A, 11082/A, Dr. Josef Žalud, Jagdgesetz, str. 172, pozn. 43 b). Že z nicotné smlouvy nemůže nikdo odvozovati práva (nároky), jest samozřejmé, a ze samé smlouvy je patrné, že si účastníci toho byli také vědomi, zavázavše se čestným slovem k plnění smlouvy, čeho by jinak nebylo bývalo potřebí.

Čís. 4966.

Zkrácený zadní věřitel jest oprávněn uplatňovati třebas teprve v rekursu nezákonnost přikázané pohledávky, byly-li porušeny velící předpisy zákona.

V řízení rozvrhovém (§§ 209—236 ex. ř.) se náklady na opravné prostředky nepřisuzují.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1925, R II 83/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice Spořitelnímu a záloženskému spolku v B. 297 Kč 54 h. Rekursní soud k rekursu následujícího knihovního věřitele Matěje K-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Matěje K-a změnil napadené usnesení v ten způsob, že zamítl Spořitelní a záloženský spolek v B. s jeho nárokem na 297 Kč 54 h a přikázal tento peníz Matěji K-ovi ku zaplacení jeho pohledávky.

Důvody:

Rekursní soud nevyhověl rekursu Matěje K-a proti rozvrhovému usnesení z důvodu formálního, ježto neuplatnil v rámci svého práva (§ 234 ex. ř.) žádný v §u 213 ex. ř. výčetmo uvedený důvod odporu. Lze připustiti, že odůvodnění odporu, jak jest obsaženo v protokolu o rozvrhovém roku, není příliš jasně stylisováno, nicméně z prohlášení odporu